

Sygn. akt I CSK 222/18

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa Z. S.
przeciwko [...] Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi
Inwestycyjnemu Zamkniętemu w W.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 sierpnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 17 października 2017 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód Z. S. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 17 października 2017 r., którym oddalono apelację od wyroku Sądu Rejonowego w P., oddalającego powództwo przeciwko [...] Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu w W. o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym poprzez wykreślenie hipoteki przymusowej zwykłej na kwotę 400 000 zł wpisanej na rzecz pozwanego na nieruchomości powoda.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Musi mieć on charakter uniwersalny, tzn. jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi, wiążącym Sąd Najwyższy, i ustalonym przez sąd drugiej instancji stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oraz w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ. oraz z dnia 3 lutego 2012 r. II UK 271/11, nie publ.).

Natomiast przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego wskazania, które przepisy mają być poddane wykładni Sądu Najwyższego. Konieczny jest również opis wątpliwości związanych z wykładnią powołanych przepisów, polegający na zarysowaniu możliwych sposobów jej dokonania, wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawieniu własnej propozycji

interpretacyjnej. W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie należy również, choćby przykładowo, wskazać orzeczenia, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15; z dnia 27 listopada 2015 r., IV CSK 330/15 - nie publ.), przy czym nie chodzi tu o rozbieżności stanowisk sądów pierwszej i drugiej instancji, które orzekały w danej sprawie (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2014 r., IV CSK 505/13, nie publ.). Jeżeli jednak Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii wykładni powołanych przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu, brak jest interesu publicznego w przyjęciu takiej skargi (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2014 r., II UK 515/13; z dnia 16 lipca 2013 r., II UK 142/13 - nie publ.).

W sprawie niniejszej skarżący przedstawił zagadnienie prawne: *Czy w przypadku wykreślenia osoby prawnej z rejestru po zakończeniu postępowania upadłościowego jej niezaspokojone zobowiązania wygasają, a jeśli nie, to czy mogą być przedmiotem obrotu?*

Skarżący podniósł również, że powyższa kwestia wywołuje rozbieżności w judykaturze Sądu Najwyższego, na czego dowód przytoczył kilka orzeczeń.

Powyższe uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie spełnia wymagań stawianych na gruncie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. z tej przyczyny, że choć wskazany przez skarżącego problem o charakterze generalnym istotnie wzbudza wątpliwości w doktrynie i judykaturze, to sprawa dotyczy szczegółowego jego aspektu - tj. kwestii utrzymania wpisu hipoteki wpisanej na nieruchomości osoby trzeciej po ustaniu bytu osoby prawnej, której dług został tą hipoteką zabezpieczony. Ta indywidualna kwestia wyjaśniona została w jednolitej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, wyrażonej m.in. w wyroku z dnia 10 września 2015 r. (II CSK 745/14, OSNC 2016, nr 7-8, poz. 90) i nie wymaga dalszej wykładni. Brak argumentów przemawiających za odstępniem od niej.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw